ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 14. června 2021 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Jonákové, Ph.D., a soudců JUDr. Pavla Zelenky a JUDr. Kateřiny Korečkové, Ph.D., v trestní věci obžalovaného **Jiřího B.**, narozeného xxxx, o odvoláních státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze a insolvenční správkyně dlužníka Metropolitní spořitelní družstvo v likvidaci, IČO: 25571150, JUDr. Kateřiny Martínkové LL.M. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2021, č. j. 48 T 5/2020 – 2476,

takto:

I. Z podnětu odvolání státního zástupce se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. částečně **ruší**, a to ve výroku o trestu odnětí svobody a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. se **znovu rozhoduje** takto:

Obžalovaný

Jiří B., narozený xxx, trvale bytem xxxx, zaměstnaného u obce xxx,

se odsuzuje

podle § 211 odst. 6 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **5** (pěti) **let**.

Podle§ 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **ostrahou**.

II. Podle § 256 tr. ř. se odvolání JUDr. Kateřiny Martínkové, LL.M., insolvenční správkyně poškozeného Metropolitního spořitelního družstva v likvidaci, **zamítá**.

Odůvodnění:

I.

Napadený rozsudek

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2021, č. j. 48 T 5/2020 – 2476 (dále jen *napadený rozsudek*) byl obžalovaný Jiří B. (dále jen *obžalovaný*) uznán vinným pokračujícím zločinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 6 písm. a) tr. zákoníku, kterého se podle zjištění soudu prvního stupně dopustil ve stručnosti tak, že s úmyslem vylákat a neoprávněně získat peněžní prostředky, jednající jako jediný jednatel společnosti TORVINTANE s.r.o.

(dále jen *společnost TORVINTANE*) , kterým byl v době od 8. 12. 2010 do 6. 3. 2014, uzavřel s Metropolitním spořitelním družstvem (dále jen *MSD*), IČ: 255 71 150, 2 smlouvy o úvěru (první dne 23. 11. 2012, druhou dne 17. 4. 2013) se splatností jistiny jednorázově nejpozději do 30. 11. 2015 (u první smlouvy) a 30. 4. 2016 (u druhé smlouvy) jejímž předmětem bylo poskytnutí podnikatelského úvěru na nákup nemovitostí a jejich následný prodej v celkové výši 66 200 000 Kč (u první smlouvy 38 500 000 Kč, u druhé smlouvy 27 700 000 Kč), přičemž při sjednávání této úvěrové smlouvy úmyslně uvedl hrubě zkreslené údaje týkající se hodnoty předmětu, kterým byly tyto úvěrové smlouvy zajištěny zástavním právem k nemovitostem v katastrálním území Hrádek u Krajkové (u první smlouvy) a Hradčany u Tišnova (u druhé smlouvy), když k ocenění předmětů zajištění účelově předložil při uzavírání úvěrových smluv znalecké posudky č. 1080-118/2012 ze dne 8. 11. 2012 (u první smlouvy) a č. 1119-026/2013 ze dne 16. 3. 2013 (u druhé smlouvy) pro společnost TORVINTANE jako objednavatele posudku za účelem „Zjištění ceny nemovitostí" soudním znalcem z oboru ekonomika — ceny a odhady nemovitostí odděleně stíhaným Ing. Vlastimilem Hudečkem, který uvedené nemovitosti ocenil na základě vyjádření objednatele posudku, že změna územně plánovací dokumentace je ve fázi zpracování, a aniž by si zajistil ověření tohoto tvrzení, obvyklou cenu tržní, jejíž zjištění bylo provedeno indexovou metodou a cenu obvyklou stanovil ke dni ocenění 8. 11. 2012 na částku 48 203 900 Kč (první znalecký posudek) a ke dni 16. 3. 2013 na částku 34 988 000 Kč (druhý znalecký posudek), přičemž cena obvyklá (tržní) předmětů zajištění takto stanovená byla pro potřeby schvalovacího řízení při poskytování úvěrů nepravdivá a neodpovídala parametrům obvyklé hodnoty předmětu zajištění pro potřeby schvalovacího řízení při poskytování úvěrů a byla nadhodnocena (v případě prvního znaleckého posudku více než 22x, v případě druhého více než 9x). Obvyklá tržní hodnota předmětů zajištění byla na základě revizního znaleckého posudku č. 5420-12-2018 ze dne 16. 10. 2018 zpracovaného znaleckým ústavem Česká znalecká, a.s., IČ 252 60 138 za pomoci metody porovnávací stanovena u první smlouvy pouze na částku 2 100 000 Kč a u druhé smlouvy pouze na částku 3 520 000 Kč. Obžalovaný si byl přitom vědom, že hodnota stanovená znaleckými posudky vypracovanými Ing. Vlastimilem Hudečkem byla pro poskytování úvěrů nepravdivá z důvodů rozvedených v bodech 1. a 2. napadeného rozsudku, na jejichž znění se pro stručnost odkazuje. Po vyplacení úvěrů nebylo na jistině z poskytnutých úvěrů č. 504336042 a č. 504336050 nic uhrazeno a na splátkách úroků bylo uhrazeno v období od 30. 11. 2012 do 30. 4. 2013 celkem 1 848 000 Kč (první úvěr) a v období od 30. 4. 2013 do 1. 6. 2013 celkem nejméně 62 615,63 Kč (druhý úvěr), tj. s přihlédnutím k hodnotám zástav (v celkové výši 5 620 000 Kč a k výši uvedených splátek (v celkové výši 1 910 615,63 Kč) došlo ke způsobení škody poškozenému MSD v celkové výši 58 669 384,37 Kč (ve výši 34 552 000 Kč u první smlouvy, ve výši 24 117 384,37 Kč u druhé smlouvy). Obžalovaný přitom podpisem úvěrových obchodních podmínek u předmětných úvěrů MSD učinil prohlášení a záruku, že informace a dokumenty, které MSD poskytl, jsou pravdivé, úplné, aktuální a nezavádějící a poskytují nezkreslený a aktuální obraz o majetkových poměrech a finanční situaci společnosti TORVINTANE a že nezamlčel žádné skutečnosti, které by mohly mít vliv na rozhodování MSD, zda nebo za jakých podmínek lze úvěr poskytnout.

2. Za uvedený zločin byl obžalovaný odsouzen podle § 211 odst. 6 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, kontrolního orgánu obchodní společnosti či jeho člena, příp. prokuristy, a to na dobu 5 let.

3. Insolvenční správkyně Metropolitního spořitelního družstva v likvidaci JUDr. Kateřina Martínková, LL.M. (dále jen *insolvenční správkyně MSD*) byla se svým nárokem na náhradu

škody odkázána podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Odvolání a vyjádření k nim

4. Proti napadenému rozsudku podali v zákonné lhůtě (§ 248 odst. 1 tr. ř.) odvolání státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen *státní zástupce*) a insolvenční správkyně MSD. Obžalovaný se vyjádřil k odvolání státního zástupce.

a)

5. **Státní zástupce** podal odvolání v neprospěch obžalovaného a to toliko do výroku o trestu. V úvodu odůvodnění odvolání státní zástupce zopakoval, jaký trest byl obžalovanému uložen a zopakoval odůvodnění soudu prvního stupně z odst. 43 a 44. napadeného rozsudku. Následně státní zástupce uvedl, že rozhodně nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně, že stanovený druh a výměra trestu posilují výchovný vliv uložené sankce na osobu obžalovaného a zároveň tomuto mají pomoci při uvědomění si následků vlastní trestní odpovědnosti za žalované jednání, vyslovený druh a výměra trestu současně dostatečným způsobem vyjadřují míru společenské škodlivosti jednání obžalovaného a význam chráněného zájmu, který byl jeho úmyslným jednáním vážným způsobem narušen, stejně jako všechny rozhodné okolnosti předmětné trestní věci. Uvedl, že obecné zásady pro ukládání trestů stanoví trestní zákoník v ustanovení § 39 a násl. V rámci zákonné trestní sazby musí soud vybrat a vyměřit trest tak, aby odpovídal individuálnímu a zároveň jedinečnému charakteru spáchaného trestného činu a současně, aby nebyla zanedbána generální prevence.

6. Následně státní zástupce uvedl, co podle něj z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo. Přičemž zejména zdůraznil, že obžalovaný byl jediným jednatelem a současně i jediným společníkem obchodní společnosti TORVINTANE, a to již od počátku prosince 2010, tj. téměř dva roky před prvním dílčím útokem v podobě uzavření úvěrové smlouvy, tedy byl podnikatelem, u kterého se jistá míra právního povědomí předpokládá. Rozhodně tak nešlo o běžného bílého koně, na kterého by někdo převedl společnost, na kterou by bezprostředně načerpal úvěry. Obžalovaný podepisoval celou řadu obchodních dokumentů – ať již v souvislosti s převodem společnosti TORVINTANE na svoji osobu, či v rámci jednotlivých úvěrových procesů od žádostí o poskytnutí úvěrů až po vlastní smlouvy o úvěrech a dokumentů souvisejících, věděl moc dobře, co činí a s jakým záměrem. V jednotlivých žádostech o poskytnutí úvěrů v rámci podnikatelských záměrů či obchodních plánů uváděl obžalovaný byznys s nemovitostmi, sám sebe tak pasoval do role profesionála ve vztahu k obchodování s nemovitostmi.

7. Dále státní zástupce poukázal na to, že obžalovaný je plně svéprávný, nebylo zjištěno, a ani to obžalovaný nenamítal, že by byl na své svéprávnosti jakkoliv omezen. Bylo tak zcela na vůli obžalovaného, zda na sebe společnost převede a na tuto načerpá dva úvěry od poškozeného. V době prvního dílčího útoku mu bylo již 34 a půl let. Svoji trestní odpovědnost se snažil svalit na J. V., nar. xxx, které bylo v době prvního dílčího útoku 74 let, o které navíc věděl, že aktuálně trpí vaskulární demencí a není schopna účasti na trestním řízení. Uvedené považuje státní zástupce na celé věci za naprosto tristní, šlo o účelovou snahu obžalovaného vyhnout se vlastnímu očekávanému postihu.

8. Státní zástupce připomněl, že obžalovaný spáchal dva dílčí útoky pokračujícího trestného činu s celkovou škodou přesahující částku ve výši 59 mil. Kč a vůči insolvenční správkyni MSD či aktuálnímu postupníkovi pohledávky neučinil žádné kroky směřující k náhradě škody, byť alespoň v symbolické rovině, poškozeným se dosud ani neomluvil.

9. Státní zástupce zdůraznil, že projednávaná věc není izolovaná, ale prolíná se s jinými kauzami v rámci poškozeného MSD, a to ve vztahu k navrhovanému zajištění úvěrů, když předmětné

zemědělské pozemky byly v té době ve vlastnictví společností APATIT a.s. (Bc. Hynek Čech) a JAROVOND s.r.o. (bratři Mgr. Zbyněk Lamplot a Jiří Lamplot), což jsou osoby zájmové pro orgány činné v trestním řízení, a uvedené citované osoby jsou v rámci kauzy MSD též obžalovány. Z předchozích nabývacích titulů shora uvedených společností je zřejmé, že předmětné zemědělské pozemky společnosti nabyly za několik málo set tisíc, stejné nemovitosti potom Ing. Vlastimil Hudeček ve svých posudcích mnohonásobně účelově nadhodnotil a předmětné posudky obžalovaný Jiří B. přiložil k žádostem o úvěry. Dále státní zástupce zdůraznil, že obžalovaný minimálně 3x v žádostech a smlouvách s MSD prohlásil a svými podpisy stvrdil, že vše, co uvedl, je úplné, správné, pravdivé, a že nic nezamlčel, přestože věděl, že tomu tak není.

10. Státní zástupce uvedl, že od spáchání prvního dílčího útoku sice uteklo již téměř 10 let, ale vedení řádného života obžalovaným po tuto dobu nelze považovat za něco mimořádného, když žití řádným způsobem života je možno považovat za polehčující okolnost dle § 41 tr. zákoníku a nikoliv za něco mimořádného, z čehož by se mělo dovozovat tak zásadní snížení trestu odnětí svobody, resp. uložení trestu nespojeného s jeho přímým výkonem. Bezúhonný způsob života je pro občany České republiky běžným standardem, nikoli něčím výjimečným a neobvyklým a nemělo by tak být zvýhodňováno použitím moderačního práva nalézacího soudu ve smyslu ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Státní zástupce v této souvislosti odkázal na judikaturu (např. 5 Tdo 1356/2018, 6 Tdo 1772/2016, 3 Tdo 1550/2017 a 6 Tdo 1244/2017).

11. Po opětovném připomenutí výše způsobené škody státní zástupce uvedl, že za podstatně (řádově) nižší škody, jsou u okresních (obvodních) soudů ukládány mnohaleté nepodmíněné tresty, proto je zcela na místě v tomto případě uložit též trest spojený s přímým výkonem, a to i vzhledem ke generální prevenci, jinak by pro ostatní potencionální pachatele byl vyslán jasný signál v podstatě o „beztrestnosti“ pachatelů pasujících se do role bílých koní. Bez aktivní účasti obžalovaného na stíhané trestné činnosti, jeho podílu, který lze bez nadsázky označit za zásadní, by žádná trestná činnost nebyla.

12. K závěru soudu prvního stupně, že obžalovaný nebyl sám, kdo to vymyslel a naplánoval, neboť toho pravděpodobně není schopen, a nebyl si vědom povinností, které jsou v souvislosti s výkonem funkce statutárního orgánu obchodní společnosti spojeny, státní zástupce namítl, že zcela absentuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, o jehož případné závěry by nalézací soud mohl své závěry opřít. Pokud k zadání takového znaleckého posudku soud prvního stupně nepřikročil, neměl by takto podíl obžalovaného na stíhané trestné činnosti nedůvodně bagatelizovat, je třeba připomenout, že ani sám obžalovaný, vyjma J. V., nikoho dalšího, kdo by se měl na stíhané trestné činnosti podílet, neoznačil.

13. Dále státní zástupce namítl, že soud prvního stupně se při konstatování o výši příjmu obžalovaného ve výši 12 500 Kč měsíčně spokojil pouze s vyjádřením obžalovaného, aniž by si tuto informaci jakkoli ověřil či zjistil aktuální poměry obžalovaného, a peněžitý trest nakonec neuložil. Uvedl, že stíhaná trestná činnost je spojena s obstaráním enormního majetkového prospěchu zejména jinému a obžalovaný byl nedůvodně zvýhodněn oproti obdobným kauzám v rámci MSD, ve kterých již byl vedle nepodmíněného trestu uložen i trest peněžitý. Trestněprávní odpovědnost obžalovaného, resp. neuložení nepodmíněného trestu, nemůže být dotčena ani tím, že úvěrový proces v MSD nebyl nastaven řádně.

14. Na závěr státní zástupce navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 4 tr. ř. a za užití § 211 odst. 6 tr. zákoníku sám uložil obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 6 roků a pro jeho výkon obžalovaného za použití § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Vedle toho aby

obžalovanému uložil též peněžitý trest ve výši 200 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu v obchodních korporacích v trvání 5 let.

b)

15. Odvolání **insolvenční správkyně MSD** směřovalo proti výroku o náhradě škody, přičemž v odůvodnění odvolání uvedla, že soud prvního stupně postupoval nesprávně, neboť zaměnil úvěrové pohledávky, které byly skutečně postoupeny třetí osobě, a které směřují za úvěrovými dlužníky a jsou majetkem postupníka, s pohledávkou na náhradu škody směřující za obžalovaným. Odvolatelka uvedla, že jako poškozená v tomto trestním řízení neuplatňovala vůči obžalovanému výše uvedené úvěrové pohledávky, ale pohledávky z titulu náhrady škody, která byla způsobena jednáním obžalovaného tak, že původní úvěrové pohledávky znehodnotil, neboť způsobil jejich nedostatečné zajištění a předstíral lepší bonitu úvěrových dlužníků, což vedlo k tomu, že úvěry byly poskytnuty v plné nominální výši, nicméně bezprostředně po jejich poskytnutí, kdy vznikl nárok na jejich splácení, ztratily tyto úvěrové pohledávky z výše uvedených důvodů na své hodnotě a došlo tak k poškození (snížení hodnoty majetku) majetkové podstaty MSD, což v konečném důsledku vedlo k postoupení těchto úvěrových pohledávek za podstatně sníženou cenu. Nabyvatel těchto pohledávek, který je nabyl již za sníženou cenu, pak neutrpěl žádnou újmu na svém majetku, neboť tato vznikla na majetku majetkové podstaty MSD, které poskytlo úvěry v jejich plné, nominální, výši a posléze vyšlo najevo, že reálná hodnota takto vzniklých úvěrových pohledávek je podstatně nižší než jejich původní nominální hodnota, a to právě v důsledku jednání obžalovaného. Nabyvatel předmětných úvěrových pohledávek, pak již tyto nabýval za cenu stanovenou s přihlédnutím k jejich znehodnocení jednáním obžalovaného, a tudíž ona majetková újma vznikla na majetkové podstatě MSD.

16. Závěrem odvolatelka navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody zrušil a znovu rozhodl tak, že insolvenční správkyni MSD vůči obžalovanému přizná nárok na náhradu škody v souladu s předchozím návrhem odvolatelky.

c)

17. Krátce před veřejným zasedáním u odvolacího soudu si **obžalovaný** zvolil jiného obhájce - JUDr. Prokopa Beneše, a jeho prostřednictvím zaslal odvolacímu soudu vyjádření k odvolání státního zástupce. Obžalovaný namítl, že odvolání státního zástupce opomíjí skutková zjištění soudu prvního stupně, která soudu umožnila řádně odůvodnit postup podle § 58 tr. zákoníku při ukládání trestu. Odvolání přehlíží, že podíl obžalovaného na předmětném jednání je spíše menší, kdy není pochyb o tom, že jeho role byla pasivnější v tom smyslu, že zjevně nebyl sám, kdo celé jednání vymyslel a naplánoval, neboť toho pravděpodobně není ani schopen, obžalovaný byl využit podobně jako další nastrčené osoby k vyvedení finančních prostředků z MSD pro třetí subjekty, kdy sám z předmětného jednání žádný významný finanční prospěch neměl (viz bod 44. napadeného rozsudku). Obžalovaný zdůraznil, že podle závěrů soudu prvního stupně se trestné činnosti dopustil v nepřímém úmyslu.

18. Dále obžalovaný vyjádřil výhrady vůči tvrzení státního zástupce, že trestnou činnost sváděl na J. V., přičemž připomněl, že k trestné činnosti došlo v roce 2012 a paní V. prokazatelně trpěla vaskulární a stařeckou demencí až od října 2015. Stejně tak obžalovaný sdělil své argumenty proti tvrzení státního zástupce, že v případě obžalovaného „rozhodně nešlo o běžného bílého koně“. Obžalovaný uvedl, že ze strany státního zástupce se jedná o bezdůvodný výklad funkce „nastrčeného jednatele“ v neprospěch obžalovaného a v této souvislosti poukázal na nález ÚS III. ÚS 3579/17.

19. Dále obžalovaný vznesl námitku porušení základního lidského práva na zákonného soudce a zákonného dozorujícího státního zástupce. Podle článku 38 odst. Listiny základních práv a svobod nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon. Usnesením Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 7. 11. 2016 č. j. 4 VZN 1634/2016-12 bylo rozhodnuto, že k výkonu dozoru nad zachováním zákonnosti přípravného řízení v této trestní věci je Vrchní státní zastupitelství v Praze. Toto usnesení je odůvodněno odkazem na § 15 odst. 6 písm. a) vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 23/1994 Sb. a složitostí věci s tím, že ve věci bylo obžalováno 20 osob z neznámé podnikatelské struktury, které měly MSD způsobit škodu v celkové výši 1 206 055 000 Kč. Obžalovaný uvedl, že v jeho trestní věci však mělo být příslušné Krajské státní zastupitelství v Brně a Krajský soud v Brně a že zmíněným usnesením došlo k porušení práva obžalovaného na zákonného soudce. Podle obžalovaného je zapotřebí zohlednit, že v této věci se trestní řízení vede jen proti jedinému obžalovanému, tj. odůvodnění zmíněného usnesení není v jeho případě přiléhavé.

III.

Přezkum důvodnosti odvolání

20. Vrchní soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. ř. napadené části rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, jež rozsudku předcházelo, a to nejen z hlediska vytýkaných vad, ale přihlédl též k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána. Z uvedeného plyne, že rozsah přezkumu odvolacím soudem byl omezen pouze na výrok o trestu a výrok o náhradě škody.

21. Řízení, které vyhlášení napadeného rozsudku předcházelo, není zatíženo procesní vadou. Pokud obžalovaný ve svém vyjádření k odvolání státního zástupce namítl, že v přípravném řízení bylo činné nepříslušné státní zastupitelství, a sice Vrchní státní zastupitelství v Praze namísto Krajského státního zastupitelství v Brně (což ve veřejném zasedání prostřednictvím svého obhájce opravil na Městské státní zastupitelství v Praze) a v důsledku toho ve věci rozhodoval nepříslušný soud, jde o zcela nedůvodnou námitku. Ustanovení § 15 odst. 6 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli, ve znění novel, což je onen zvláštní předpis, který má na mysli zmocňující ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, dává vrchnímu státnímu zastupitelství možnost, vyžaduje-li to závažnost, skutková či právní složitost věci, aby s předchozím souhlasem nejvyššího státního zástupce rozhodlo o tom, že je příslušné k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení mj. úmyslných trestných činů spáchaných při činnosti spořitelního a úvěrního družstva i když jimi byla způsobena škoda nižší než 150 mil. Kč. Právě na základě tohoto ustanovení Vrchní státní zastupitelství v Praze usnesením ze 7. 11. 2016, č. j. 4 VZN 1634/2016-12, rozhodlo o tom, že k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti ve věci obžalovaného je příslušné Vrchní státní zastupitelství v Praze. Předchozí souhlas nejvyššího státního zástupce byl udělen dne 21. 10. 2016 pod č. j. 2 NZN 277/2016-9. Z uvedeného plyne, že dozor byl v přípravném řízení prováděn příslušným státním zastupitelstvím. Námitka nepříslušnosti soudu prvního stupně vychází pravděpodobně z omylu obhájce (Brno), když jako soud prvního stupně by byl vždy příslušný Městský soud v Praze, potažmo Vrchní soud v Praze jako soud odvolací neboť obžalovaný uzavřel předmětné smlouvy v Praze (§ 18 odst. 1, § 17 tr. ř.). Žádná jiná námitka nebyla vůči řízení předcházejícímu vyhlášení napadeného rozsudku uplatněna a odvolací soud ani žádnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. neshledal.

22. Odvolací soud shledal **odvolání státního zástupce** v neprospěch obžalovaného směřující proti výroku o trestu důvodným, avšak s jistými výhradami. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně, ač to soud prvního stupně takto neuvedl, byl obžalovaný „bílým koněm". Z provedeného dokazování a z rozsahu celé trestní kauzy kolem MSD (viz doplněné dokazování ve veřejném zasedání) je zřejmé, že závěr soudu prvního stupně, že obžalovaný sám trestnou činnost nevymyslel a nenaplánoval, je zcela správný. Obžalovaný se nevědomky zapojil do rozsáhlé trestné činnosti, jíž bylo poškozeno MSD velkým množstvím osob (přičemž *nevědomost* je vztažena výlučně právě k rozsahu a organizovanosti celé trestné činnosti směřující proti MSD). Z provedeného dokazování soudu prvního stupně (viz i např. rozhodnutí týkající se obžalovaného Tomáše Chlapce) a doplněného dokazování ve veřejném zasedání (přehled všech trestních kauz řešících vyvedení peněz z MSD) je zřejmé, že existoval systém, na jehož konci byli „bílí koně" na pozicích jednatelů obchodních společností, které nevyvíjely obchodní činnost, případně ji pouze předstíraly, a byly žadatelkami o úvěry u MSD, které jim byly poskytovány, a tyto společnosti úvěry nesplácely, přičemž prostředky z úvěrů převedly na jiné subjekty bez reálného protiplnění. Státní zástupce v odvolání, kterým tvrdí, že obžalovaný sám sebe pasoval do role profesionála ve vztahu k obchodování s nemovitostmi, de facto opakuje rozhodné okolnosti případu, které vedly soud prvního stupně k závěru, že jednání obžalovaného je třeba posoudit jako shora citovaný zločin, tj. popisuje podstatu podvodného jednání. Nic z toho, co uvedl státní zástupce, nesvědčí pro variantu, že by byl obžalovaný skutečným podnikatelem. Pokud státní zástupce uvedl, že obžalovaný se stal jediným společníkem a jednatelem společnosti TORVINTANE již dva roky před první projednávanou smlouvou o úvěru, a dovozuje z toho právě fakt, že obžalovaný podnikal, pak je třeba upozornit, že smlouva o úvěru č. 504336042 (bod 1. napadeného rozsudku) je ve skutečnosti v pořadí druhou úvěrovou smlouvou se společností TORVINTANE, když jí předcházelo poskytnutí úvěru č. 504336034 (viz návrh poškozené na náhradu škody na č. l. 2160 a další listinné důkazy). Z uvedeného a z výpovědi obžalovaného, jak dal společnost TORVINTANE zcela k dispozici J. V., která nebyla vyvrácena, plyne, že dobu dvou let do uzavření smlouvy o úvěru č. 504336042 nelze pokládat za řádnou podnikatelskou činnost, ve které by obžalovaný osvědčil svoje podnikatelské zdatnosti. Není úkolem odvolacího soudu vracet se k již pravomocnému výroku o vině obžalovaného, natož se zabývat tím, pro co obžalovanému nebylo sděleno obvinění, avšak s ohledem na odůvodnění státního zástupce, proč se domáhá přísnějšího trestu pro obžalovaného, bylo třeba uvedené zmínit. Odvolací soud se s touto námitkou státního zástupce neztotožnil.

23. Stejně tak pohled státního zástupce na obhajobu obžalovaného, že trestné činnosti se dopustil na žádost J. V., kterou má za tristní snahu obžalovaného svalit vinu na starou, bezmocnou, nemocnou ženu, je nespravedlivý. Soud prvního stupně se s touto obhajobou obžalovaného v odst. 37 napadeného rozsudku velice pečlivě vypořádal. Rozvedl svoje úvahy v tom smyslu, proč důvěra vůči J. V. nezbavuje obžalovaného odpovědnosti za jednání, kterého se dopustil. Pro správnost těchto úvah a pro stručnost na ně odvolací soud odkazuje. V závěru soud prvního stupně naznačil i to, co státní zástupce nyní považuje za zvláště odsouzeníhodné. Jak již bylo shora uvedeno, celý systém trestné činnosti spáchané množstvím osob vůči MSD podporuje verzi obžalovaného, tj. že do trestné činnosti se zapojil na žádost J. V. Výpověď obžalovaného je v tomto směru jednoznačně podporována výpověďmi svědků Stanislava J. a Pavla H. Prvý obžalovaného neznal, pouze věděl, že jednatelem společnosti TORVINTANE je Jiří B., vždy jednal s J. V. Druhý obžalovaného též neznal, znal pouze J. V. jako personalistku Sidia a.s. Odvolací soud má za to, že obžalovaný byl k trestné činnosti zneužit J. V., když s největší pravděpodobností plynoucí ze systému celé trestné činnosti, byla i ona zneužita další osobou. Uvedené nic nemění na správných skutkových a právních závěrech soudu prvního stupně. Uvedená námitka státního zástupce způsobem obhajoby obžalovaného tudíž není důvodná.

24. Jednoznačně je však třeba přisvědčit námitce státního zástupce, že pro postup soudu podle ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku nebyly splněny zákonné podmínky. Podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku *má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem stanovené.*

25. Podmínky pro užití zmírňujícího ustanovení při ukládání trestu odnětí svobody tudíž jsou buď *okolnosti případu*, nebo *poměry pachatele* (popř. obojí) a skutečnost, že nápravy pachatele lze dosáhnout i trestem kratšího trvání, když východiskem je názor soudu, že použití zákonné trestní sazby by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné. *Okolnosti případu* obžalovaného nejsou ničím neobvyklé nebo zvláštní. Fakt, že obžalovaný byl pro trestnou činnost zneužit jinou osobou, když současně soud prvního stupně učinil závěr o vině obžalovaného (proti němuž obžalovaný nic nenamítl – odvolání nepodal), nelze v projednávaném případě označit za takovou okolnost, která by k aplikaci ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku vedla. V uvedeném případě takovou okolností není ani doba, která od spáchání trestné činnosti uplynula, resp. délka trestního stíhání obžalovaného. Ač od spáchání trestné činnosti uplynula dlouhá doba (spáchána v listopadu 2012 a dubnu 2013), jejímu dřívějšímu projednání bránily objektivní okolnosti. Trestná činnost byla poškozeným MSD zjištěna s odstupem času (viz podnět poškozeného MSD státnímu zastupitelství z 29. 11. 2015) a rozsah trestné činnosti spáchané vůči MSD byl značný co do výše škody (viz např. smlouva o postoupení pohledávek uzavřená mezi Mgr. Ing. Ivo Halou, bývalým insolvenčním správcem MSD, obsahující v příloze výčet obdobných úvěrových smluv) a co do množství zapojených osob (viz např. shora zmiňovaný přehled). Ke sdělení obvinění obžalovanému došlo 17. 12. 2018 usnesením ze 4. 12. 2018. Obžaloba ve věci byla podána 7. 5. 2020. S ohledem na shora uvedené okolnosti nelze učinit závěr, že by trestní stíhání vedené vůči obžalovanému bylo nepřiměřeně dlouhé, a ani doba, která uplynula od spáchání trestné činnosti, ani v kombinaci se zjištěnými okolnostmi případu („bílý kůň“), není okolností, která by odůvodňovala použití zmírňujícího ustanovení.

26. Totéž je třeba uvést o bezúhonném způsobu života obžalovaného. Ten je třeba považovat za polehčující okolnost ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) tr. zákoníku, jejíž intenzita však postačuje na zohlednění při ukládání trestu v zákonné sazbě podle § 211 odst. 6 tr. zákoníku (5 až 10 let), není však způsobilá ani s výše uvedenými okolnostmi vést k závěru o existenci okolností případu, jak je má na mysli ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Pokud soud prvního stupně uvedl, že obžalovaný z předmětného jednání žádný významný finanční prospěch neměl, pak je třeba přisvědčit, že skutečně pro sebe nezískal obohacení v adekvátní výši ke škodě, kterou poškozenému MSD způsobil, avšak jak plyne z výpovědi obžalovaného, jeho motiv k trestné činnosti byl mj. zištný. J. V. mu podle jeho vlastních slov poskytovala velice dobře placenou práci, obžalovaný byl tudíž motivován jí vyhovět.

27. Pokud by souhrn shora rozvedených okolností vytvářel dojem, že okolnosti případu činí trest uložený v zákonné trestní sazbě nepřiměřeně přísným, pak jsou jednoznačně bagatelizovány výší škody, kterou obžalovaný MSD způsobil. V tomto směru není možno ani uvěřit obhajobě obžalovaného, že se ujistil u J. V., že je první úvěr (když skutečný první úvěr nepojatý do obžaloby je zcela ponechán stranou) splácen (měla mu to ukázat před uzavřením druhé, resp. třetí úvěrové smlouvy), protože splatnost úvěru č. 504336042 nastala až po uzavření úvěrové smlouvy č. 504336050. Do té doby byly placeny jen úroky.

28. Zjištěné *poměry obžalovaného* (zdravotní, rodinné, sociální apod.) nejsou ničím mimořádné, obžalovaný ani nic takového netvrdil.

29. Odvolací soud tudíž shledal, že soud prvního stupně v důsledku použití § 58 odst. 1

tr. zákoníku porušil zákon. Napadený rozsudek musel být proto ve výroku o trestu odnětí svobody zrušen podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř.

30. Pokud se státní zástupce domáhal celkového zpřísnění trestu uloženého obžalovanému, mj. uložením peněžitého trestu, z důvodu, že trest je nepřiměřeně mírný (§ 258 odst. 1 písm. e) tr. ř.), odvolací soud mu nepřisvědčil. Doplněným dokazováním ve veřejném zasedání (zpráva o pověsti spolu se zprávou o výdělku obce Mlékojedy, informace z katastru nemovitostí) bylo zjištěno, že obžalovaný má měsíční hrubý příjem 16 980 Kč a není vlastníkem žádné nemovitosti. Státní zástupce ani netvrdil, že by měl obžalovaný nějaký jiný majetek nebo příjem. Za této situace, kdy je obžalovanému ukládán trest odnětí svobody, by bylo uložení peněžitého trestu nepřiměřeně přísným potrestáním v rozporu s ustanovením § 38 odst. 2 tr. zákoníku. Peněžitý trest by byl zjevně nevykonatelný a jen by ve svém důsledku vedl k navýšení nepodmíněného trestu odnětí svobody v důsledku přeměny peněžitého trestu (§ 69 odst. 2 tr. zákoníku).

31. **Odvolání insolvenční správkyně MSD** shledal odvolací soud nedůvodným, odkaz na občanskoprávní řízení podle § 229 odst. 1 tr. ř. je správný, avšak ze zcela jiných důvodů, než které uvedl soud prvního stupně. Odůvodnění soudu prvního stupně, že pohledávky z předmětných úvěrů za společností TORVINTANE byly postoupeny předchozím insolvenčním správcem Mgr. Ing. Ivo Halou na společnost AB - CREDIT a.s., která je následně postoupila na společnost Glory Daze Associated S.A., tudíž na straně současné insolvenční správkyně JUDr. Kateřiny Martínkové již není nárok na náhradu škody z právního titulu v podobě poskytnutí finančních prostředků na základě původně uzavřených úvěrových smluv, ne nesprávný. Dále je třeba dodat, že s takovým odůvodněním, které uvedl soud prvního stupně, je neslučitelný výrok o odkazu poškozené podle § 229 odst. 1 tr. ř., protože pokud soud dospěl k závěru, že poškozená nemá nárok na náhradu škody, měl analogicky podle § 206 odst. 3, 4 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 44 odst. 3 tr. ř. i v průběhu hlavního líčení usnesením vyslovit, že insolvenční správkyni MSD nepřipouští k hlavnímu líčení jako poškozenou, jež je oprávněna navrhnout náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení, nikoliv o uplatněném nároku rozhodnout rozsudkem.

32. O tom, že byly pohledávky z předmětných úvěrů postoupeny předchozím insolvenčním správcem, nebylo za ně společností TORVINTANE nic uhrazeno a současný vlastník pohledávek společnost Glory Daze Associated S.A. je uplatnila v insolvenčním řízení společnosti TORVINTANE, není sporu. Postoupení pohledávky je upraveno v ustanoveních § 1879 a násl. občanského zákoníku a týká se změny v osobě věřitele, kdy věřitel (postupitel – zde nejdříve MSD, posléze AB - CREDIT a.s.) postupuje celou pohledávku nebo její část smlouvou třetí osobě (postupníkovi – zde nejdříve AB - CREDIT a.s., posléze Glory Daze Associated S.A), což může učinit i bez souhlasu dlužníka (zde společnost TORVINTANE). Postupník se tak stává novým věřitelem pohledávky namísto postupitele. Postoupením pohledávky nabývá postupník vedle samotné pohledávky také její příslušenství a veškerá práva s pohledávkou spojená, včetně jejího zajištění. Postupitel má povinnost vydat postupníkovi, jakožto novému věřiteli, všechny potřebné doklady o pohledávce a sdělit mu o ní vše, co je nezbytné k jejímu řádnému uplatnění (srov. např. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2006, sp. zn. 32 Odo 473/2005). Je třeba zdůraznit, že postoupeny byly pohledávky vzniklé na základě obchodního vztahu mezi MSD a společností TORVINTANE. Trestná činnost obžalovaného započala na podzim 2012 a byla dokonána dne 23. 4. 2013 připsáním finančních prostředků z druhého projednávaného úvěru na účet společnosti TORVINTANE (viz výpis z účtu této společnosti). K projednávané trestné činnosti došlo sice již za účinnosti zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (zákon č. 418/2011 Sb.), avšak tento zákon nebyl, ač se to nabízelo, vůči společnosti TORVINTANE uplatněn. Pokud by se tak stalo, shora popsaný závazek by nebyl závazkem

z obchodněprávního vztahu, nýbrž stal by se škodou ve smyslu trestního zákoníku a poškozené MSD by mohlo uplatňovat nárok na náhradu škody jak vůči právnické osobě TORVINTANE s.r.o., tak vůči obžalovanému. Pro naprostou zřejmost je třeba uvést, že vlastník pohledávek (Glory Daze Associated S.A.) vůči obžalovanému žádnou pohledávku nemá.

33. Odrazem možnosti postoupení pohledávky na náhradu škody je v trestním řádu ustanovení § 45 odst. 3, které stanoví, že *jde-li o uplatnění nároku na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení* (§ 43 odst. 3 tr. ř.), *přecházejí práva, která trestní řád přiznává poškozenému, i na jeho právního nástupce.* V projednávaném případě se však o právní nástupnictví poškozeného ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 tr. ř. nejedná. Poškozené MSD (jeho insolvenční správci) mělo (a má) pohledávku na náhradu škody výlučně za obžalovaným Jiřím B. Se shora rozvedeného důvodu nemělo pohledávku na náhradu škody za společností TORVINTANE. **Postoupením pohledávky z obchodního vztahu, byť k němu došlo v důsledku trestné činnosti obžalovaného, nezaniká odpovědnost obžalovaného za škodu způsobenou trestným činem**.

34. *Odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno* (§ 228 odst. 1 tr. ř.). *Není-li podle výsledků dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení podklad nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, soud odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem* (§ 229 odst. 1 tr. ř.).

35. *Majetkovou škodou* se rozumí jen skutečně vzniklá škoda, kterou lze vyjádřit v penězích (srov. R 15/1966, dále srov. přiměřeně i občanskoprávní R 55/1971). V momentě, kdy obžalovaný trestnou činnost dokonal, byla jím způsobená škoda rovna nejméně částkám, které od poškozeného MSD vylákal, od které by bylo třeba odečíst reálnou hodnotu zástav, které společnost TORVINTANE s.r.o. poskytla jako zajištění úvěrů. Pokud později, ještě před tím, než začalo trestní stíhání obžalovaného, insolvenční správce Mgr. Ing. Hala postoupil pohledávky za společností TORVINTANE z úvěrů, jež jsou předmětem projednávání, je třeba v tom spatřovat krok, který insolvenční správce učinil, aby minimalizoval škody způsobené trestnou činností, která byla vůči MSD spáchána. Pokud se insolvenčnímu správci Mgr. Ing. Halovi nepodařilo postoupit pohledávky za jejich nominální hodnotu (což logicky nelze z důvodu snížení dobytnosti obdobných pohledávek ani předpokládat), poškozené MSD, resp. jeho současná insolvenční správkyně MSD se důvodně cítí nadále trestnou činností obžalovaného poškozena, neboť skutečně vzniklá škoda, nebyla dosud nikým uhrazena. Z titulu postoupení pohledávky byla dosud uhrazena poměrná část nominální hodnoty předmětných úvěrů, tj. část škody, kterou by jinak byl povinen obžalovaný zaplatit (obligatorní povinnost dle § 228 odst. 1 tr. ř.). Právě úplatné postoupení pohledávek z těchto úvěrů, je důvodem, proč již není obžalovaný odpovědný poškozenému MSD, resp. insolvenční správkyni MSD, za celou způsobenou škodu, nýbrž pouze její část, neboť jinak by hrozilo bezdůvodné obohacení poškozeného MSD (§ 2991 občanského zákoníku).

36. Avšak k tomu, aby soud v adhezním řízení rozhodl o povinnosti k náhradě škody podle § 228 odst. 1 tr. ř., musel by k určení částky provádět další dokazování, které by bylo velice rozsáhlé a náročné. Soud by kromě jiného musel učinit závěr, zda insolvenční správce Mgr.

Ing. Hala postupoval bezvýhradně s péčí řádného hospodáře, tj. zda cena, za kterou předmětné pohledávky postoupil (pořizovací cena z pohledu postupníka), byla maximální, kterou mohl v daném čase a místě dosáhnout. Ovšem takovému přezkumu by nejprve muselo předcházet rozhodnutí, jaká byla vlastně při postoupení pohledávek vzniklých z těchto dvou konkrétních úvěrů jejich pořizovací cena. Z čl. 5 smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené mezi insolvenčním správcem Mgr. Ing. Halou a AB - CREDIT a.s. plyne, že úplata byla stanovena ve výši 1 403 000 000 Kč za celý soubor pohledávek specifikovaných v příloze smlouvy (z cca 250 úvěrů), tj. nikoliv jednotlivě za každou dílčí pohledávku. Určení pořizovací ceny dvou konkrétních postupovaných pohledávek poměrnou částí z celku, jak učinila insolvenční správkyně MSD v návrhu na náhradu škody, je jen jednou z možností.

37. Z uvedeného plyne, že pro rozhodnutí soudu o povinnosti k náhradě škody by bylo třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, proto je třeba poškozenou insolvenční správkyni MSD odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 tr. ř., což již, ač s jiným odůvodněním, soud prvního stupně učinil, proto není třeba napadený výrok o odkazu na řízení ve věcech občanskoprávních rušit, když nový výrok by byl zcela stejný.

IV.

Doplnění dokazování a rozhodnutí odvolacího soudu

38. Předtím, než odvolací soud rozhodl, doplnil dokazování. K jednotlivým důkazům, jejich hodnocení a zjištěním, která na jejich základě soud učinil, se odvolací soud stručně vyjádřil výše v části III. Vzhledem k tomu, že odvolací soud dospěl k závěru, že při ukládání trestu odnětí svobody porušil soud prvního stupně trestní zákon, odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil, a to právě ve výroku, jímž byl obžalovanému uložen podmíněný trest odnětí svobody a stanovena zkušební doba podmíněného odsouzení. Podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. odvolací soud znovu o trestu obžalovaného rozhodl tak, že mu uložil podle § 211 odst. 6 tr. zákoníku nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let a pro výkon trestu jej zařadil podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Trest zákazu činnosti uložený napadeným rozsudkem zůstal rozsudkem odvolacího soudu nedotčen.

39. Nově uložený trest odnětí svobody byl uložen na samé spodní hranici trestní sazby § 211 odst. 6 tr. zákoníku, když odvolací soud, jak shora rozvedeno, neshledal splněné zákonné podmínky (§ 58 tr. zákoníku), jež by umožňovaly uložit obžalovanému trest v mimořádně snížené trestní sazbě. Ač obžalovaný způsobil poškozenému trestným činem škodu ve výši 58 669 384,37 Kč, tj. téměř šestinásobně naplňující kvalifikační znak škody velkého rozsahu (§ 138 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku – 10 mil. Kč), což by za jiných okolností vedlo ke zpřísnění trestu, nepovažoval odvolací soud s ohledem na časový odstup, který od spáchání činu uběhl, a vzhledem k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného za potřebné ukládat trest přísnější. Při této své úvaze vycházel soud z již zmíněného ustanovení § 38 odst. 2 tr. zákoníku – *tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější.* Účelu generální prevence trestu, tj. jeho odstrašující funkce pro společnost, bylo dosaženo již uložením citelného trestu odnětí svobody. Navíc po vykonání trestu odnětí svobody bude navazovat výkon trestu zákazu činnosti, který obžalovaného do budoucna omezí v jeho případných výdělkových možnostech.

V.

Závěr

40. Jak vyplynulo z výše uvedeného, Vrchní soud v Praze shledal odvolání státního zástupce částečně důvodným a z jeho podnětu napadený rozsudek částečně zrušil a znovu rozhodl o

trestu odnětí svobody obžalovaného. Naproti tomu odvolání poškozené insolvenční správkyně MSD důvodným shledáno nebylo, proto bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku **je** možno podat **dovolání**. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to v neprospěch i ve prospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho dotýká, a to pouze prostřednictvím svého obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť takto bylo označeno. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud a jeho nutný obsah je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

Praha 14. června 2021

JUDr. Kateřina Jonáková, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Šenková.